

Rastre

Un relat de: [Rita O'Neal](#)

Em presentaré, sóc la Laia. Tinc 13 anys i visc amb els pares, la meva germana petita i les meves mascotes: la gossa "Lladruc" i la tortuga "Poc a poc".

Tinc la meva colla d'amics, amb els que també coincidim a l'insti. De vegades ens trobem al xat, o anem a fer una volta amb les bicis i d'altres ens trobem per fer petar la xerrada o anar a casa d'algú a mirar la tele.

Tot va començar a mitjans d'octubre, quan ja havia començat el curs. Ella va aparèixer del no res a la nostra classe, pàl·lida, com una fantasma. No era de cap colla, ningú no la coneixia. Ni tan sols l'havíem vist pel barri. I el nom que tenia... Paitida!

De sobte, va començar a aparèixer en les converses de la colla. No parlava amb ningú i ningú no en tenia cap pista.

Vam posar-nos d'acord per seguir-la sortint de classe, però ens vam adonar que no la vèiem mai sortir de l'aula. Quan arribàvem ja hi era. Quan sortíem, ja havia marxat. Estrany, molt estrany.

Però hi va haver altres coses que van captar la nostra atenció, i que ens va fer passar el temps: aquella peli que estrenaven al novembre, els exàmens de final de trimestre...

Un matí de gener vaig intentar acostar-m'hi. Vaig asseure'm al seu costat. A la primera pregunta "Com estàs?" em va enviar una mirada que deia: ves-te'n a la me... Vaig decidir no dir-li res, però a partir d'aquell dia mirava d'asseure'm al seu costat en la majoria d'hores.

Fins que un dia va passar una cosa inexplicable. Jo era a casa, a l'ordinador, xatejant amb unes amigues. Vaig sentir una fressa al meu darrere, com una brisa suau. Em vaig girar i no vaig veure res. Al cap d'una breu estona, quan em vaig aixecar per anar a reomplir el got d'aigua a la cuina, vaig veure unes petjades al terra. Unes petjades fetes de gotes d'aigua, com si algú hagués sortit d'una piscina plena d'aigua. Vaig deixar estar la idea de la beguda i vaig anar a buscar la meva germana petita per comprovar què estava fent: mirant els dibuixos animats, amb els ulls clavats a la tele.

Vaig revisar les mascotes: la "Poc a poc" al seu terrari, la "Lladruc" a la seva caseta, al pati.

Vaig anar a veure l'àvia. Algunes tardes venia l'àvia, que vivia al pis de sota, per donar-nos un cop de mà. L'àvia estava a la cuina, pelant patates i triant les mongetes per fer el sopar. Els pares no hi eren: la mare era a comprar i el pare feia el torn de tarda a la feina.

Vaig anar a buscar el fregador i vaig anar repassant les petjades, una a una. Vaig començar per l'habitació de l'ordinador. Potser havia embrutat jo mateixa el terra quan havia portat el got d'aigua.

Però les petjades anaven en sentit contrari! Vaig anar-les seguint a cop de fregador, a través de tot el rebedor... Fins la meva habitació!

Vaig entrar, poc a poc. Era allà, asseguda sobre el meu llit. La seva veu melosa, aguda i estranya em va saludar.

- Hola Laia. Em sap greu no poder parlar a classe. Si ho fes, em descobririen.

- ¿Que, que, que què?

- Ja! Ara em diràs que ningú se n'ha adonat! El meu aspecte, el fet de no parlar (per la veu em descobririen), el fet de desaparèixer abans d'acabar les classes... Com he entrat a casa teva?

- Bé, els de la colla pensàvem en una malaltia... I... això! Com has entrat a casa meva?

- Sóc una dona d'aigua. Visc vora la balma que hi ha darrere el llac. Saps on és, us hi he vist amb les bicis. He entrat a casa teva per les canonades d'aigua. Per la banyera, per ser exactes.

- Vols dir que vius a l'aigua?

- No exactament. Visc en una casa que hi ha més amunt, seguint el camí. La meva mare no volia que la gent em veiés. Ella també és una dona d'aigua i ho havia passat bastant malament, fins que va conèixer el meu pare.

Vaig voler venir a l'institut per poder conèixer gent. Però vaig veure que començàveu a parlar de mi. Llavors vaig decidir marxar abans de l'hora de classe perquè no em poguéssiu seguir. Potser va ser una mala idea el fet de venir a l'institut.

-Oh! És que...

-Ho entenc. Però no vull passar-me la resta de la vida amagant-me dels humans. I sé que has intentat ser la meva amiga.

-Sí! I tinc un pla. Però m'has de prometre que la propera vegada que vulguis venir a veure'm a casa, trucaràs al timbre de la porta i esperaràs que algú t'obri la porta.

-Fet!

Des d'aquell dia som molt bones amigues. El pla no era altre que donar-li suport i fer que parlés amb un to més greu de veu. Així no sembla una veu tant estranya. El segon pas va ser fer-la entrar a la colla. No vam trigar gaire. Un parell de setmanes. Des de llavors n'és una més!